

ವಿಜಯನಗರದ ವೀರಶ್ರೀಯನ್ನು ಮೆರೆಸುವಾ

ಹುಚ್ಚೇಶ್ವರ ಮೇದಿ.

1936ರಲ್ಲಿ ವಿಜಯನಗರದ ಷಟ್ ಸಾವತ್ಸರಿಕೋತ್ಸವ ದಿ|| ಜಗದ್ಗುರು ಡಾ|| ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನಮನವನ್ನಾಕರ್ಷಿಸಿ ಬಹು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ನೆರವೇರಿತು. ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಣ್ವರನಿಸಿದ ದಿ|| ಬೆಳ್ಳೂರ ಮೈಲಾರ ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ—“ಹಿರಿಯರಿರ, ಕೆಳೆಯರಿರ, ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ, ಒಸಗೆ ನುಡಿ ತಂದಿಹೆನು ನಾನೊಂದು ತಾವಿಂದು ಕೇಳುವಿರ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು, ಬಾಳುವಿರ ಎದೆನೆಟ್ಟು” ಎಂದು ಇಂದಿಗೂ ದಾಂಗುಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಡಾ|| ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಂತೂ ವಿಜಯನಗರದ ವೀರಶ್ರೀಯ ಪುನರುತ್ಥಾನವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ನೃಪತುಂಗದೇವನ—“ಸುಭಟರ್ಕಳ್ ಆ ನಾಡವರ್ಗಳ್”—ಎಂಬ ಪಂಕ್ತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು ಅವೇಶಯುಕ್ತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ ನೆನಪು.

ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದವರೆಲ್ಲ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ತಂದು, ವಿಜಯನಗರದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತಮಗನುಕೂಲಿಸುವಂಥ, ಒಂದು ತಾಣವನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿ, ದಕ್ಷಿಣಪಥದ ಭೂ, ಜಲ, ವಾಯುಪಡೆಯ ಠಾಣ್ಯವನ್ನು (Army Headquarters for South India) ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವೋ ಎಂಬಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕಸ್ಥರು ವಿಜಾಪುರದ ಸೈನಿಕಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಕಿತ್ತೂರಿನ ವೀರರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮನ ಕನ್ಯಾಶಾಲೆಯ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ವಿಜಯನಗರದಲ್ಲೇ ಉಚ್ಚಮಟ್ಟದ ಭೂ, ಜಲ, ವಾಯುಪಡೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಬಯಸುವವರಿಗೆ ತರಬೇತಿ ಕೊಡುವ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು.

ಬಾದಾಮಿಯ ವೀರ ಪುಲಿಕೇಶಿ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಭಾರತದ ಚಕ್ರಾಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದನೆಂದು ನೆನೆದಾಗ, ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕವೂ ತನ್ನ ವೀರಶ್ರೀಯನ್ನು ಮೆರೆಯಿಸಿ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಎದೆತಟ್ಟಿ ಹೇಳುವಾಗ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ “ಕರ್ನಾಟಕ” ಎಂದು ನಾಮಕರಣವಾಗುವ ಈ ಶುಭ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಸುದೈವದಿಂದ ಕ್ಷಾತ್ರ ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿದ ಶ್ರೀ ದೇವರಾಜ ಅರಸರಂ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿರುವಾಗ, ಸಮಗ್ರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನತೆ ಈ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿ, ಮುಂದುವರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಎಂದು ನನಗೆ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ಹಿಂದೊಸ್ಥಾನ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ವಿಜಯನಗರದ ಹತ್ತಿರ ಇಂಥ ಒಂದು ಠಾಣ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುವಂತೆ ನಾವು ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕಾಗುವದು. ಅದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ಜನತೆ ಕೆಲವೊಂದು ಬಗೆಯ

ತ್ಯಾಗಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕಾದೀತು. ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರವು ತಮಿಳುನಾಡು, ಆಂಧ್ರ, ಕೇರಳ, ಗೋವೆ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಮನವೊಲಿಸಿ ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಅವಶೇಷಗಳಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಪಡೆಯಲು, ಠಾಣ್ಯವನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಮನವೊಪ್ಪಬೇಕಾಗಬಹುದು. ವಿಜಯನಗರದ ಹತ್ತಿರವೇ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರಖಾನೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುವದು ಒಂದು ಯೋಗಾಯೋಗವೇ ! ತುಂಗಭದ್ರಾ ಅಣೆಕಟ್ಟಿನ ವಿಪುಲ ನೀರಿನ ಸಂಚಯದ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಕೇಂದ್ರದ ಸಂರಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಜಗಜೀವನರಾಮ, ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಯವರ ಮನ ಒಲಿಸಿ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆಯುವದು ಕಠಿಣವೇನಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸುದೈವದಿಂದ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಆದ ಶ್ರೀ ಬೇಪೂರರು ಮಹಾದಂಡ ನಾಯಕರಾಗಿರುವದ ರಿಂದಲೂ, ಪ್ರಥಮ ಮಹಾದಂಡ ನಾಯಕರಾಗಿದ್ದ, ಜನರಲ್ ಕೆ. ಎಂ. ಕರಿಯಪ್ಪನವರು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ನೆರವಾಗುವದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷಾ ಬಂಧುಗಳು ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಸುಮಧುರ ಬಾಂಧವ್ಯದಿಂದ ಬಾಳುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳು ವಿಜಯನಗರದ ಗತ ವೈಭವವನ್ನು ನೆನೆದು, ಅಲ್ಲಿಯ ಸರಕಾರಗಳೂ ಒಪ್ಪುವ ದರಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೂ ಭೂ, ಜಲ, ವಾಯು ತರಬೇತಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು, ಕರ್ನಾಟಕ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಕರ್ನಾಟಕ, ಮೈಸೂರು, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು, ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರ ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ಯನ್ನು ವಿಜಯನಗರದಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಮೊದಲು ಆಸ್ಥೆ, ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಬೇಕಾಗು ವದು. ಇಂಥ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಮಿತಿ, ಅಭ್ಯಾಸಕ್ರಮ, ಆಯಾ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದುವವರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಏನಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವದು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹಣಕಾಸಿನ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಭರಿಸಲು ಯಾವ ಉಪಾಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಒಂದು ಕ್ರಮಬದ್ಧ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಗ್ರ ಕರ್ನಾಟಕ ದಲ್ಲಿರುವ ಜನಗಳಿಂದ ದತ್ತಿ, ದಾನ, ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಶೇಖರಿಸಬಹುದು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಒಂದು ತಜ್ಞರ ಸಲಹಾಮಂಡಲಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದು ವರಿಯಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕೂಲಗಳೇನಿವೆ ? ಎಂಬುದನ್ನು ಸಂಶೋಧಿಸಲು ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡೋಣ. ಆದರೆ ಇವೆರಡು ಮಾತು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಡುವಂತೆ ಕನ್ನಡ ಜನತೆ ಈಗ ಒಕ್ಕೂಡಲಿನಿಂದ ಹೇಳಬೇಕು. ವಿಜಯನಗರದ ವೀರಶ್ರೀಯನ್ನು ಪುನಃ ಮೆರೆಯಿಸುವ ಸುಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿರುವಾಗ ನಾವು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆಯೆ ? “ಮನಸ್ಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗವಿದೆ” ಅಲ್ಲವೆ ಮತ್ತೆ !